

YAZAR HAKKINDA

Banu Koç Çakan, Maltepe Üniversitesi Endüstri ve Örgüt Psikolojisi mezunudur. 2010 yılında, yüksek lisans bitirme tezini “Duygusal Zekânın İş Tatmini ve Başarısına Etkisi” üzerine yapmıştır. Swinburne Üniversitesi ve Genos International işbirliğinde gerçekleştirilen “Duygusal Zekâ İleri Eğitimliği” programını tamamlamış, 2015 yılında, dünyaca tanınmış ICF İş Ortağı, Genos International’ın Duygusal Zekâ yapıtısındaki kurumsal gelişim programlarını ülkemize taşımış ve Türkiye Temsilcisi olmuştur.

Kurucusu olduğu BC Consulting firmasında, alanında uzman ekipleriyle iş psikolojisi, liderlik ve koçluk yaklaşımlarını içeren “bire bir lider seansları” yapmakta ve bireysel, kurumsal yetkinlikler eğitimleri vermektedir. Banu aynı zamanda birçok konferansta konuşmacı olarak yer almaktadır.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı Kadın Konuk Evlerinde yaşayan ve şiddet gören kadınlarımızın özgüvenlerini artırmak ve onları hayata yeniden kazandırmak amacıyla gerçekleştirilen “yeniden güçlenen” kadınlar projesini başarıyla tamamlamıştır. Halihazırda Yeditepe Üniversitesi’nde öğretim görevlisi olarak çalışmakta ve Kariyer Planlaması dersi vermektedir.

Instagram: banukocakan

Linkedin: banukkocakan

DESTEK YAYINLARI: 1648
EDEBİYAT: 467
BANU KOÇ ÇAKAN / RÜZGÂRLI EV

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-757-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

BANU KOÇ ÇAKAN

RÜZGÂRLI EV

Kapanmayan yaraların şifası,
kilit altında tutulan gerçeklerde gizlidir.

Başlamadan

İkame çocuk nedir bilir misiniz? Ben öğrendim. Üstelik oldukça geç denebilecek bir zamanda...

Bu iki kelimedен oluşаn tanımı, çocukluğumun üzerinden yıllar geçtikten sonra, üniversite döneminde kendimi anlamaya çalışırken öğrendim. Ve bir insanın hayatında nasıl derin bir kuyu yarattığını anladım. İkame çocuk olmak, imkânsızın peşinde bir yaşam sürmek gibiymiş...

İkame çocuk, en genel tanımıyla, yerine konan çocuk demek. Yani ölen çocuğun yerini doldurması beklenen çocuk... Ölen çocuk ideal çocuktur ve yerine konulan çocuk hiçbir zaman onun seviyesine ulaşamaz. İkame çocuktan beklentiler büyüktür; eleştirilir, yargılanır, yetersiz görülür. Ya yeniden kaybetme korkusuyla ilgi odağı olmuştur; ya da görmezden gelinmiştir, o da kendini sevilmeyen ve değersiz biri gibi görmüştür. Ta ki tüm yaşananlara bir anlam verene kadar... İşte, hikâye o noktada yeniden başlar. Bu sebeple, şu an okumakta olduğunuz ilk kitabım *Rüzgârlı Ev*'in size iyi geleceğine inanabilirsiniz. Çünkü her kim olursa olsun, yaşamın bir yerlerinde kendisiyle karşılaşmak ilgi çekicidir insan için.

Kendi çocukluğumdan alıntılar alarak yazdığım bu romanda kendinize, yakınlarınıza ve yaşamınıza dair bir yolculuğa çık-

caksınız. Bu kitabı yazarken, son on yılda gerçekleştirdiğim bini aşkın eğitim, seans ve konuşmamda anlattığım konuları daha çok kişiyle paylaşmak isteği vardı içimde. Açıkçası amacım, bu kitapla yaşamınızda büyük bir değişim yaratmak değil. Sanırım bu mümkün de değil. Ancak şunu biliyorum ki her birimizin bir yaşam döngüsü var, kimi gizli kimi keşfedilmiş. Dileğim, okuduklarınızda kendi yaşamlarınıza dair izleri bulmanız ve bu izlerin arzu ettiğiniz değişimin bir parçası olması.

Gelelim minnet duyduklarım ve teşekkür etmek istediklerim bölümüne. Onları burada zikretmeden yazımı tamamlamaya gönlüm razı olmaz.

1 Mart 2007 tarihinde bize veda eden, yıllardır fiziken bizimle olmasa da ruhu ile hiç kopmadığımız, yaşamımdaki büyük şansım, eğlenceli, başarılı, sevecen, birçok kişinin babası olan küçük dev adam canım babama, ömrünü çocuklarına adanmış fedakâr anneme minnet duyuyorum.

Çocukluğumdan bugüne gelirken en yakınlarım olan kardeşlerim Tuba ve İbrahim, teyzem, yakın ailem ve dostlarım; bu hayattan onlarla birlikte geçiyorum, hepsine teşekkür ediyorum.

Hayatımda çok özel yerleri olan, çocukken onlara seslendiğim hali ile Öbük Babaannem ve Öbük Dedem... Ruhları şad olsun.

Kitabımın sizlerle buluşmasında rolü olan iki kişiye; beni bu konuda yüreklendiren dostum Damla Kunç Koçman'a ve editörüm Zümrüt Bıyıklıoğlu'na teşekkürlerimi iletiyorum.

Sevdiğim şeyi mesleğime dönüştürmemde çok büyük emeği olan hocam Prof. Dr. Nursel Telman... Bana verdiğiniz bu muazzam hediyeye minnet duyuyorum.

Ve çekirdek ailem... Siz elbette çok özelsiniz. Eşim Münir'e, oğlum Batu'ya ve kızım Melis'e yaşamımdaki varlıkları için şükrediyorum. Onların sevgisi, desteği ve belki de onlardan "çaldığım" zamanlar konusunda anlayışları olmasa, şimdiye kadar yaptığım birçok şeyi yapamaz, bu kitabı yazamazdım.

Son olarak, buradan, yüzlerini hiç göremediğim ama çok derinden hissettiğim benim için çok özel iki ruha ulaşmak isterim. Sadece 9 aylıkken bu hayattan ayrılan ve yerine dünyaya getirildiğim sevgili abim Tolga ve hayata getirmeyi başaramadığım canım yavrum meleğim, ikinizi de çok seviyorum.

Sizinle bir gün bir yerlerde buluşacağız, buna inanıyorum.

Banu Koç Çakan

*1984 Değirmendere
Rüzgârlı Ev*

Güneşli bir bahar gününün öğle sonrasında, üç katlı ahşap evin açık penceresinden bir bebek ağlaması duyuldu. Bahçedeki güller, arılar, denizdeki dalgalar, martılar durup öylece kaldılar bir müddet. Annesi, beşiğinden aldı deniz gözlü bebeği, merhametli bakışlarıyla okşadı. Aralanmış ağzına helal sütünü akıttı. Titrek dudaklarıyla emdi annesini bebek. Çakmak çakmak gözleri yavaş yavaş duruldu. Teyzesi, “Aman ablam, ver hele Deniz’imi, hazır sakinleşmişken ben de biraz kucağında sallayayım” dedi. Annesi, bebeğin terlemiş başındaki saçlarını okşayarak taradı. İçine çeke çeke koklayarak alnından öptü oğlunu. Sonra arkasına yaslanıp gururla bir daha baktı kucağındaki meleğe, dayanamadı, bu kez de boynundan koklayıp öptü. O hiç kıyamadığı kardeşine, istemeye istemeye uzattı canının yongasını. Bebek bir müddet içini çekti teyze kucağında. Sallandı, elleri ayakları okşandı, öpüp koklandı. Anneanesi, dedesi kalktılar oturdukları sedirden, bildikleri nazar dualarını üflediler yüzüne ve bebek son nefesini, kendisine okunmuş ve okunacak tüm duaları, tüm sevgileri içine çeker gibi aldı ve bir daha geri vermedi.

Geçer dediklerimi geçirdim. Duyduğum, dokunduğum,
gördüğüm, tattığım, kokladığım için var bu dünya. Farkında
olduğum için. Kendim yazdım, kendim oynadım en başından beri.

Mevlana C. Rumi

35 yıl sonra...

Derya tek odalı evinin gömme dolabından çıkardığı valize bakarken yaz için hayal ettiği tatilin bu olmadığını düşünüyordu. Hoş, tatil de denemezdi çıkacağı yolculuğa. Nihayetinde gittiği yerde de tembellik etmeyecekti. Danışmanlığını yaptığı şirketin kapsamında kişisel seans notlarını tuttuğu iki defterini, okunacak birkaç kitabı, sırt çantasına dizüstü bilgisayarıyla birlikte yerleştirmişti. Sabahtan beri milyonuncu kez yeniden kontrol etti çantayı. Alışlagelmiş düzeninin içinde bir düzensizlik aradı, bulamadı. Yatağına yığıldığı kıyafetleri yeniden değerlendirdi. Ağustosun yarısı yaz ise, yarısı da kış derlerdi. Hem yıllar olmuştu dede evine gitmeyeli. Neyle karşılaşacağına dair bir fikri yoktu. Fazladan birkaç kalın hırka ve çorabı ilave edip, katladığı giysilerin üzerine koydu. Valizi kapatırken içinde hâlâ bir sıkıntı vardı. Değirmendere'den Beşiktaş uzun bir yol sayılmazdı ama bir ihtiyaç halinde geri dönmek yine de zaman alırdı. Hele ki yaşlı annesini oralarda bırakıp dönme düşüncesi onu daha çok gerdi.

Çantaları yeniden açıp son bir kontrol daha yaptı. Evden ayrılmadan önceki yapılacaklar listesini yanlarına işaret koyarak tamamladı. Kapısını kilitlerken annesinin kaşlarını çatmış yüzü geldi gözlerinin önüne. Uzun zamandır aynı evi paylaşmamanın,

benzer rutinleri yaşamamanın ardından bir araya gelmenin tekinsiz, gerginlik veren ruh hali karnını, midesini, göğsünü dolanarak yokladı içini.

Birkaç gün önce kardeşi Güneş, isyankâr ve sitemkâr sesiyle aramasaydı, şu an muhtemelen şirket CEO'larından birine ait, kariyerine ve hayatına olumsuz yansıdığını düşündüğü travmaları dinliyor olacaktı. Hangi yerde olmak istediği düşüncesi yine vicdanını sızlattı. Geçen hafta, ofisteki asistan kız, Belek'te bir tatil köyüne annesiyle gittiği izin günlerini ballandıra ballandıra nasıl da anlatıyordu... Annesinin hayırduaları kulağından gitmiyormuş, sayesinde annesi rüyasında göremediği yerleri görmüşmüş, annesinin yıllardır ağrıyan bacaklarını kızgın kumlar nasıl da iyi edivermişmiş. Ay hele o açık büfeler yok muymuş, insanın canı bir daha yemek pişirmek istemezmiş...

Belki de bu kızın yaptığıının aynısını yapmalıydı. Emel Hanım'ın itirazlarına kulak vermeden bakıcı Lali'yi de yanlarına alarak yol nereye götürürse gitmelilerdi. Derya öyle tatil köyü seven insanlardan değildi ama annesinin memnun kalacağını bilse, bu yapay tesislerin kalabalığına, açık büfelerinden süzülen karbon salınımına aldırmadan çok düşünmez, giderdi. Hemen aklından geçen düşüncelerden sıyrıldı kendini. Hem yeni bir program yapmak için çok geç kalmışlardı hem de annesi nereye giderse gitsin huzursuzluk çıkaracak sebepler yaratırdı. Her şey bir yana, şu önlerindeki bir ay boyunca teyzesi olmazdı yanlarında. Bir darıldı mıydı teyze Günsel, gönül alması aylar sürerdi. Bir de Cavidan yenge vardı tabii, ne zamandır görmüyordu onu. İki-sini yan yana düşününce birden yüzü aydınlandı. Rüzgârlı Ev'in, herkesi yeniden bir araya getirme düşüncesi içindeki buruntuyu biraz olsun hafifletti.

Arabaya valizini ve çantalarını yerleştirip, kontağı çevirirken, bu yolculuğa karar verirken hissettiği tüm iyi niyetli duyguları aklında tutup, bir ay boyunca korumak için söz verdi kendine. Birazdan Suadiye'deki dairesinden annesini ve Lali'yi alacak, Emel Hanım'ı aylardır kalkmamakta ısrar ettiği tekerlekli sandalyesinden kaldırıp arabanın ön koltuğuna yerleştirirken, bütün ahlarına vahlarına, nereden çıktı şimdi bu yolculuk şikâyetlerine, kız kardeşi Güneş'i kollamak için kulağını kapayacak, kısa ama saatler gibi gelecek mini seyahat için yola koyulacaktı.

Güneş ve kocası Can, Emel Hanım'la aynı apartmanın farklı iki dairesinde yaşıyordu. Ayrı dairelerinin olması, birbirlerinden bağımsız ve özgür yaşamlar kurdukları anlamına gelmiyordu ama bu biraz da Lali'nin yemeklerinden vazgeçemeyen Güneş'in tercihiydi. Ona göre, işten yorgun argın çıkıp da yemeği hazır olan eve gelme lüksü, hiçbir özgürlük seçeneğiyle mukayese edilemezdi. Tabii Emel Hanım'ın bir koşulu vardı bu konuda: Akşam hazır yemeğe konmak isteyen, yemeğin piştiği evde, annesiyle birlikte yedi. Birlikte yenmediği takdirde ne bereketi kalırdı pişen yemeğin? Hem nerde görülmüşmüş tencere ile her gün her gün başka eve yemek taşınması? Dışarıda yedikleri üç beş hafta sonu kaçamağını saymazsak, genç evlilerin çorbalarını kaşıklamaları ekseriyetle Emel Hanım'ın hizaya sokan bakışları altında oluyordu. Hal böyle olunca, bir zaman sonra, Güneş'ten imdat çığılıkları gelmeye başlıyordu doğal olarak. İşte tam da böyle bir imdadın ardından yapmıştı bu organizasyonu Derya. Sebeplerini sonuçlarını düşünmemişti. Depremden sonra hiç açılmamış Rüzgârlı Ev'in tozlu döşeklerini açmak Derya'ya kısmet olmuştu. Ev bir haftadır temizleniyor, havalanıyordu.

Teyze Günsel, bu ana baba yadigârı eve, deprem sonrası korkudan uzunca bir süre gitmemiştir. Kardeşi Sefa sonradan hasarlı yerlere bir iki takviye yaptırsa da ikna edememiştir kadını. İşin aslı teyze Günsel'in, Sefa'nın yaptığı işten hayır gelmeyeceğine dair değişmeyen inancıydı. Yıllar geçti, Sefa rahmetli oldu. Deprem korkusu biraz olsun durulduktan sonra, hazır yeğeni de gelmeye niyet etmişken, teyze inadından vazgeçti. Komşular yıllar yılı, sepet sepet bahçenin sahipleri tarafından toplanamayan meyvelerini taşır, Günsel de onlardan kavanozlar dolusu reçel yapar, İstanbul'a getirirdi. Bu yazın mahsulleriyle yapılacak reçeller ise Rüzgârlı Ev'de kaynayacaktı.

Derya, eski apartmanın önünde yer bulamadı. Birkaç tur attı sokağın etrafında, daha yola çıkmadan yorulduğunu hissetti. Otopark kapısının önüne çekti arabayı, flaşörlerini yaktı. Koltuğun konumunu annesinin rahat edeceği şekilde ayarladığı sırada ağır, demir apartman kapısı açıldı. Lali, tekerlekli sandalyenin gerisinde, her zamanki güler yüzüyle belirmişti. Derya omuzlarını aşağıya salladı, yüzündeki bezgin gülümsemeyi biraz olsun canlandırmaya çalıştı ama beceremedi. Annesine baktı, daha bir yaşlanmış geldi gözüne. Dudaklarına sürdüğü ruj kırmızı, ince, düz bir çizgi çekmişti yüzüne. Gözlerini kucağında kenetlediği ellerine dikmiş, sandalyesinin apartman girişindeki kısa basamaklardan indirilmesini bekliyordu.

Birkaç ay önce, evin içinde düşerek kırıldığı kalçası iki kez ameliyat edilmişti. Doktorlar her ne kadar leğen kemiğine yerleştirilen protezin vücuda tutunduğunu söyleseler de Emel Hanım vücudunun protezi kabul etmediği konusunda ısrarcıydı. Derya, annesinin çektiği ağrıların psikolojik, yürümemesine sebebin yeniden düşme korkusu olduğunu düşünse de bunu dile

getirmeye cesareti yoktu. Güneş ise “Belki protez annemi kabul etmiyordur” diyerek konuya kendince bir yaklaşımda bulunmuştu. Konu Emel Hanım oldu muydu, kimin neyle sınanacağı insanı şaşırtabilirdi.

Her basamakta bir “Ah!” çıktı Emel Hanım’ın ağzından ve her biri Derya’nın farklı bir yerine saplandı. Yola çıktıklarında üçünün de sırtından ter akıyordu. Beline kemer bağlanırken söyledi yaşlı kadın ilk “Ne gerek vardı?” ile başlayan cümlesini. “Ne gerek vardı, nereden çıktı bu Gölcük meselesi Derya?” “Ne gerek var canım haftalarca bu yaz sıcağında, ahşap evde kavrulmaya?” “Ne gerek vardı yıllardır açılmayan evi açmaya?” “Söylesene, ne gerek vardı?”

Derya, dikkatini yola vermişti. Varlar ülkesinde yaşasalar, memnun edebilirler miydi annesini? Zorla da olsa arada annesine tebessüm ederek “Sen kafanı yorma anne, ben her türlü detayı düşündüm. Sen yeter ki temiz havanın tadını çıkarmaya bak” dedi.

“Köy yerinde neyin tadı çıkar bu dingildek sandalyeyle acaba?” Emel Hanım cevap beklerken başıyla minik daireler çiziyordu.

“Mesela önce o dingildek dediğin sandalyeyi kömürlüğe kaldırıp güllerin, deniz manzarasının tadını çıkarabiliriz. Belki incirler de olgunlaşır, yeriz ballı ballı, değil mi?”

Cevap vermedi Emel Hanım, başını yan camda akan manzaraya çevirdi. Lali’nin telefonuna gelen mesajların bip seslerine verdi son tepkisini, sonra yol boyunca sustu.

Derya, her zamankinden daha zor bir işe giriştiğinin farkındaydı. Bir yandan Rüzgârlı Ev’in onları çağırışını hissetse de korkusu ve güvensizliği, evde ilk defa yalnız kalacak bir çocuğunki kadar tekinsizdi. Teyzesinin bir gecelik yatılı ziyaretlerinde bile, annesiyle aralarında çıkan sorunu yatıştırmak için çoğu zaman